

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 6. november 2017, številka 8, letnik VI

»Starši bi morali zaupati tako učiteljem kot učencem«

Noč branja in astronomije

Tudi iz pravljic se veliko naučimo

Iluminati oživijo

Varno v šolo

Jesen na obisku

Srečanje krajanov in krvodajalcev

Zmagovalci zbiralne akcije

Ni debate,

v Gorenje Surovino

dajte stare aparate

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 6. november 2017, številka 8, letnik VI

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Ana Šmerc, Luka Pavčnik, Eva Pinter, Doroteja Berložnik, Neli Ojsteršek, Hana Obrez, Ema Lapornik, Gaja Ahtik, Nika Bezgovšek, Aljaž Deželak, Veronika Horjak, Taj Očko, Žiga Ulaga, Asja Zupanc Rezec, Tamara Šon Jurak, Jožica Terbovc, Staša Hohkraut, Simona Kristanšek, Larisa Očko in Bhimasena Naglič

Naslovnica: Katja Križan

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU ...

»Starši bi morali zaupati tako učiteljem kot učencem«

Začetek letošnjega šolskega leta je zaznamovala tudi upokojitev podravnateljice Irene Namestnik. Njena dolgoletna predanost pedagoškemu poklicu je obrodila sadove – v Laškem tako ni človeka, ki o njej ne bi vedel povedati, da je bila z dušo in s telesom predana šoli in učencem, zato se je nekdanji učenci in tudi ostali spominjajo kot pozitivne osebnosti.

Lahko rečemo, da ste že od rojstva povezani s šolo. In to na več načinov. Vaša družina je na primer živela v gasilskem domu poleg šole, kjer je vaš oče priložnostno opravljal hišniška dela. Kakšni so vaši spomini na to obdobje?

Na to obdobje imam zelo lepe spomine. Živela sem v gasilskem domu, ki je bil nasproti šole v Laškem. Igrala sem se z ravnateljjevo hčerko, saj je takrat ravnatelj živel v šoli. Rada sem gledala otroke, ki so hodili v šolo. Ta živžav me je vedno vabil in zelo sem si želela, da bi čim prej zrasla, da bi lahko šla v šolo. Otroci smo se veliko igrali, saj je v gasilskem domu živelo veliko otrok, veliko smo se družili. Ta del mojega otroštva je bil zares lep, po prihodu v šolo pa še bolj, saj se mi je odprl povsem nov svet.

Vaša mama je bila prva kuharica v laški šoli. Takrat ni bilo vsega na pretek tako kot danes.

Moja mama je že prej delala v vrtcu kot kuharica, potem je zaradi naju s sestro to službo morala zapustiti. Sami naju ni mogla pustiti, vrtec pa je bil le za redke. In tako je bila do mojega tretjega razreda doma. Potem jo je ravnatelj prosil, naj pride v šolo kot prva kuharica, in prošnjo je sprejela. Tako smo imeli v mojem tretjem razredu prvo malico, prej smo jo vedno nosili od doma. Od doma smo največkrat nosili kruh in jabolka, v šoli pa je bilo precej podobno. Jedli smo kruh, namazan z različnimi namazi, in šele ko sem bila v šestem razredu, smo dobili toplo malico. Takrat je bila zelo dobra malica in otroci smo jo zelo radi jedli. Najraje smo imeli juho iz mletega mesa z

rezanci in pljučka s krompirjem, česar si danes ne moremo predstavljati. Jedli smo tudi sendviče, ki so bili takrat drugačni, s posebno klobaso, ki je bila rahlo prekajena, napol suha in napol sveža. Takrat je bila to najboljša klobasa. Pili smo čaj in veliko mleka.

Odločitev za pedagoški poklic najbrž ni bila težka. Se morda spomnite, kdaj ste resno začeli razmišljati o tem?

Moja ljubezen do poučevanja se je začela razvijati v petem razredu. V gasilskem domu je bilo veliko

otrok in jaz sem bila najstarejša. Ko kdo česa ni znal, so mu starši vedno dejali, naj gre k meni, da mu bom razložila. In potem smo se na hodniku igrali šolo. Vedno sem bila učiteljica. Imela sem majhno palico, s katero sem kazala in govorila: »Tega se pa še nisi naučil, to pa že

dobro znaš ...« In tako sem počasi ugotovila, da sta mi to nastopanje in govorjenje v veliko veselje. Ko sem odraščala, sem si želela postati trgovka ali učiteljica oziroma kot se je takrat reklo – tovarišica. Odločila sem se, da se bom vpisala na pedagoško gimnazijo, in sledila svojim načrtom.

Se spominjate svojega prvega šolskega dne?

Da, zelo dobro se ga spominjam. Dobila sem šolsko torbo od svojega brata. Bila je modra, malce lakasta, izgledala je podobno kot danes računalniške torbe, vendar ni imela naramnic. Spomnim se, da sva šli z mamo skozi vrata šole. Spremljala me je do učilnice. Starši so stali nekje za nami, nam pa je tovarišica povedala nekaj

besed, predvsem, kaj bomo potrebovali. Imela sem en zvezek, v prvem razredu pa sem pisala s peresom. To je bilo zelo zanimivo, saj smo morali znati pisati z njim. Potem so starši zelo hitro odšli, mi pa smo začeli kar delati. Imela sem velike težave z vezavo glasov. Kot spomin na prvi razred imam še svoje prvo berilo.

Službovati ste začeli v podružnični šoli v Rečici, nato ste v podružnični šoli na Reki službovali osemnajst let ... Se morda spomnite svojega prvega delovnega dne?

Takrat sem bila štipendistka Občine Laško, v šolah so potrebovali učiteljice. Nisem še imela diplome in takratni ravnatelj gospod Krašovec je kar stopil k moji mami v šolski kuhinji in rekel, da me potrebujejo in naj kar naslednji dan pridem, da bom začela delati. In ko je prišla mama domov, je dejala, da bom šla naslednji dan v službo. To me je zelo presenetilo, saj še nisem imela diplome, nisem znala učiti, sploh ne dveh oddelkov hkrati. In potem sem imela konec tedna čas, da sem se pozanimala in ugotovila, kaj sploh je kombinacija dveh oddelkov. Takrat mi je precej pomagala Irena Mulej, ki je bila potem v času mojega poučevanja na Reki ravnateljica. Tudi ona je učila na Reki, prav tako v kombinaciji, in mi je povedala, kako se to dela. Najprej sem učila prvi in drugi razred, vsi so gledali vame, vsi smo bili prestrašeni, tako učenci kot jaz. V sebi sem čutila, da je to tisto, kar sem želela, in da je čas, da se to tudi začne. Tako smo skupaj prebili led, učenci so mi začeli zaupati, skupaj smo se pozabavali in to jim je bilo zelo všeč. Učili smo se drug od drugega, kar je zelo pomembno.

Življenje v podružničnih šolah je bilo in je še vedno drugačno od tistega v večjih oziroma matičnih šolah. Kako vidite razlike?

Razlike so in jih tudi ni. Znanje, ki ga učenci dobijo v manjših skupinah, je zagotovo bolj utrjeno, na bolj sproščen način pridobljeno, ponavljanja in utrjevanja so bolj kakovostna, bolj

praktična in zdi se mi oziroma lahko tudi iz svojih izkušenj trdim, da je takšno znanje odlično znanje in da ti učenci dosegajo povsem enake ali celo višje uspehe. Prednost pri podružnicah je, da ti učenci nekako prej in na boljši način dozoriyo, se osebno razvijejo, potem so sposobni iti na vsako matično šolo in se enakovredno ali celo bolje kosati s sovrstniki. Ampak v glavah staršev ni vedno tako. Želijo, da otroci obiskujejo to in ono, pozabljajo pa, da je bolj pomembno, da se otrok v nekem varnem prostoru razvije. Otroci težko odločajo, odločajo namreč starši in ti velikokrat vidijo velike prednosti matičnih šol, čeprav jih ravni ni.

Kakšen je po vašem mnenju pomen podružnic?

Imajo zelo velik pomen za kraj, ker so otroci prihodnost kraja. In če v vasi šola neha delovati, je konec. Vsaka vas, ki ima šolo, bi se morala zavedati njenega pomena in se zavzemati za to, da ostane, da se učenci, tudi ko odrastejo, radi vračajo v kraj.

Dobršen del delovne dobe ste preživel v matični šoli v Laškem,

kjer ste bili tudi učiteljica razrednega pouka. Kako bi označili to obdobje?

Po osemnajstih letih poučevanja na Reki sem končala študij in v sebi sem čutila nek izziv, da bi šla poučevati prvi razred v Laškem. Tam sem potem vodila veliko projektov, regijsko študijsko skupino za razredni pouk, predavala sem o pomenu didaktičnih iger za učence, o pomenu iger pri opismenjevanju in tudi moja diplomatska naloga je imela naslov Didaktične igre in opismenjevanje. Ker sem tudi sama kot učenka imela težave pri vezavi glasov, sem se nekako želela izobraziti na tem področju in raziskovati, kako to poteka.

Kateri predmet vam je bil najbolj pri srcu? Zakaj?

Najbolj mi je bil všeč slovenski jezik. Ko sem osvojila branje, sem brala in brala, in ko so vsi šli

spat, sem pod odejo svetica z žepno baterijo in brala. In te zgodbe so se mi zelo vtisnile v spomin. Ko sem z zgodbami tako navdušila učence, da so me vsi gledali z odprtimi usti in so bili povsem tiho, ko sem jim znala tako slikovito pripovedovati, sem ugotovila, da mi je ta predmet tako pri srcu. In ta stik z besedo je bil v odnosu z učenci najboljši.

Ko je bila zgrajena podružnična šola v Debru, ste postali namestnica ravnateljice v tej šoli. Je bila odločitev za to delovno mesto težka?

Da, to je bila zares težka odločitev, ker sem po srcu učiteljica in sem v tem zelo uživala. Ko so mi ponudili to delovno mesto, sem vprašala, ali lahko dobro premislim. Ko sem prišla domov, sem obula pohodniške čevlje in šla na Hum. Tja sem

prišla vsa prepotena in pogledala šolo. Dejala sem si, da to ne bo šlo, in šla dol. Naslednji dan po službi sem storila enako in tako sem pet dni hodila na Hum, da sem svoje telo povsem izčrpala, in

razmišljala, kaj naj naredim. A v človeku je nek izziv. Če mu neka stvar to predstavlja in ve, da bo ob tem še bogatel, se razvijal, se naučil česa novega, to odločitev, čeprav stežka, tudi sprejme. In tako sem se odločila. Najprej sem mislila, da bom to opravljala eno leto, potem pa bom spet učila prvi razred, ampak se je to zavleklo kar za sedemnajst let. Zamenjala sem kar tri ravnateljice oziroma sem se pri tretjem upokojila.

Najprej ste kot namestnica sodelovali z ravnateljico Slavico Šmerc, nato je njeno mesto prevzela Ljudmila Pušnik, nazadnje je žezlo v roke prijel Marko Sajko. Bi lahko na kratko povzeli vsa tri obdobja?

Pri vseh sem opravljala svoje delo po najboljših močeh, sem trudila in natančno opravljala svoje delo, res pa je tudi, da so se okoliščine precej spreminjale. Precej se je razvijala tehnologija. Ko

sem začela, sem imela zvezek in svinčnik, ko sem končala, pa smo imeli vse na računalniku. Ampak stil vseh treh vodilnih je bil uspešen in mi je bil všeč. Zadovoljna sem bila z vsemi tremi – če tako rečem – šefi. Upam, da so bili tudi oni z menoj.

Kot namestnica ravnateljice oziroma ravnatelja ste se srečevali z bolj ali manj prijetnimi dogodki. Kako vidite odnos današnjih staršev in otrok do šole na splošno? Če bi ga primerjali s tistim iz časov, ko ste začeli službovati, se vam zdi, da je drugačen?

Da, je drugačen. Rada bi poudarila, da morajo starši učencem, šoli in učiteljem bolj zaupati. Ko sem začela službovati, mi je kdo od staršev rekel: »Če ne bo priden, ga kar okoli ušes dajte.« Danes otrokom starši rečejo, naj se imajo lepo, namesto

da bi rekli, naj bodo pridni in naj delajo. In ko pride otrok domov, pove staršem, da se je učitelj kregal in drl. Starši pa pokličejo učitelja in ga sprašujejo, zakaj se je drl. Morali

pa bi zaupati šoli in učiteljem, da so pač tako presodili.

Kakšna je po vašem mnenju dobra šola? Katere značilnosti mora imeti? Kaj mora ponujati?

Dobra šola mora biti takšna, da se vsi slišijo, da je kultura komunikacije visoka, da daje možnost pogovarjanja, dogovarjanja, da se učenci in učitelji med sabo pozdravljajo, da imajo med sabo več spoštovanja. Dobra šola mora omogočati, da dobijo učenci izkušnje, da se učijo praktično, da znajo znanje uporabljati tudi v vsakdanjem življenju, da vsak učenec napreduje, da se ne učijo za ocene in predvsem, da se naučijo sodelovati in si pomagati, ne pa tekmovati.

Kakšni bi morali biti starši, da bi bili njihovi otroci uspešni in zadovoljni?

Starši bi morali zaupati tako učiteljem kot učencem. Če učenec vidi, da učitelj nekaj reče, pri čemer mama reče, da je ne zanima, kaj učitelj govori, se začne učenec naslanjati na starše, učitelj pa izgubi avtoriteto, ki bi jo moral imeti. Starši bi morali poslušati učitelje in to upoštevati ter pomagati svojim otrokom.

Vaš odnos do otrok in na splošno do ljudi je nekaj posebnega. Odrasli ljudje, ki so nekoč obiskovali laško šolo, najdejo o vas same pohvalne besede. Nič drugače ni s sodelavci. Dandanes se to zdi skoraj nemogoče. Kaj vam pomenijo ta mnenja?

Zelo sem bila presenečena in mnenja mi veliko pomenijo, ker ne delaš in ne učiš zato, da bi videl kakšen odsev, kakšen spomin si pustil pri učencih, ampak delaš, kar želiš in kar moraš. Ko vidiš, da si naredil, kar si želel, da si se v življenju prav odločal, in dobiš same pohvale ter lepa mnenja, si res ponosen in počaščen, da si delček sebe pustil tudi v drugih. Sledila sem svojim sanjam in sledi, ki sem jih pustila, so mi v velik ponos.

Posebej ste bili dejavni tudi na didaktičnem področju – izdelovali ste različne pripomočke za učenje slovenščine in matematike ...

Vključila sem se v skupino, kjer smo s pomočjo didaktičnih iger pomagali učencem prestopiti šolski hišni prag. Pri tem smo jim pomagali pri

premagovanju težav s številkami, številskimi predstavami, z glasovi, s črkami, pojmi ... Tako so se učenci igrali in se zraven učili, čeprav se tega sploh niso zavedali. In to je zelo pomembno, saj je znanje, pridobljeno z igro, najboljše znanje.

Pred upokojitvijo ste prejeli plaketo Primoža Trubarja, najvišje priznanje, ki ga podeljuje šola delavcem za dosežke na poklicnem področju. Kaj vam pomeni?

Najlepše se zahvaljujem kolektivu za to visoko odlikovanje in da je opazil moje delo in moj trud.

Seveda ne moremo izpustiti vprašanja o prijetnih spominih. Nam lahko zaupate kakšno lumparijo učencev, ki se vam je zdela še posebej domiselna oziroma zanimiva?

Ker sem bila tudi sama hudomušna in »sem učence hecala«, so tudi oni mene. Velikokrat sem prišla v razred in nikjer ni bilo nikogar, kakšnih posebej velikih lumparij pa se ne spomnim.

In za konec ... kaj bi svetovali današnjim učencem?

Sledite svojim ciljem, bodite vztrajni, izvirni, ne obupajte, pomagajte drug drugemu, ne bodite tekmovalni, spoštujte druge. Želim vam tudi veliko uspeha.

Ana Šmerc

Foto: osebni arhiv Irene Namestnik

»Dobra šola mora biti takšna, da se vsi slišijo, da je kultura komunikacije visoka, da daje možnost pogovarjanja, dogovarjanja, da se učenci in učitelji med sabo pozdravljajo, da imajo med sabo več spoštovanja. Dobra šola mora omogočati, da dobijo učenci izkušnje, da se učijo praktično, da znajo znanje uporabljati tudi v vsakdanjem življenju, da vsak učenec napreduje, da se ne učijo za ocene in predvsem, da se naučijo sodelovati in si pomagati, ne pa tekmovali.«

»Starši bi morali zaupati tako učiteljem kot učencem. Če učenec vidi, da učitelj nekaj reče, pri čemer mama reče, da je ne zanima, kaj učitelj govori, se začne učenec naslanjati na starše, učitelj pa izgubi avtoriteto, ki bi jo moral imeti. Starši bi morali poslušati učitelje in to upoštevati ter pomagati svojim otrokom.«

»Sledite svojim ciljem, bodite vztrajni, izvirni, ne obupajte, pomagajte drug drugemu, ne bodite tekmovalni, spoštujte druge. Želim vam tudi veliko uspeha.«

MŠ in PŠ BEBRO

Noč branja ...

Noč branja je med učenci zelo priljubljena in vsi smo se je veselili.

Prišli smo v šolo in se med zbiranjem pogovarjali. Ko smo se zbrali, so učiteljice povedale, kaj bomo delali. Odšli smo v učilnici za slovenščino. Razpakirali smo svoje stvari. Za večerjo je bilo poskrbljeno.

Polovica učencev se je šla obleč za ogled zvezd, drugi smo odšli v učilnico za gospodinjstvo. Tam je bil gospod Silvo Jakopec, ki nam je predstavil teleskope. Nato smo se zamenjali in smo mi šli gledat vesolje.

Potem smo odšli v knjižnico in tam smo imeli zanimiva predavanja. Pred šolo smo si še enkrat ogledovali zvezdne utrinke, nato smo spet jedli.

Ko smo prišli v učilnici, smo se namestili in začeli brati. Brali smo dolgo v noč.

Ko smo se zbudili, smo se oblekli in odšli zajtrkovat. Ko je prišla medicinska sestra Lidija Hrovat, smo odšli v telovadnico, kjer nam je pokazala, kako se oživlja lutka, nato smo poskusili še mi. Gospa Hrovat je prinesla tudi povoje, da smo si lahko povili roko, a so se nekateri »hecali« in si iz povojev naredili čudne obleke. Nato smo odšli domov.

Noč branja je zelo zabavna – upam, da bo tudi drugo leto.

Luka Pavčnik

... in astronomije

Učenci od petega do devetega razreda matične šole in PŠ Debro smo se 20. oktobra ob 17. uri zbrali v šoli.

Odložili smo spalne vreče in odšli na večerjo. Po njej smo imeli kratko predavanje astronoma Silva Jakopca. Ogledali smo si tudi večerno nebo.

Po opazovanju neba smo odšli v Knjižnico Laško. Tam so nas pričakali prijazne knjižničarke, gostja Sonja Trupi, ki nam je povedala nekaj o možganovadbi in nam predstavila načine razmišljanja, in Simon Sanda, znan ilustrator in slikar, ki nam je povedal svojo življenjsko

zgodbo. Za konec so knjižničarke pripravile za nas majhno pogostitev.

Po vrnitvi v šolo smo odšli v učilnici, kjer smo se pripravili na nočno branje oziroma spanje. Nekateri so odšli spat, drugi smo brali pozno v noč.

Zjutraj smo pojedli zajtrk. Po njem smo odšli na kratek sprehod. Nato nam je medicinska sestra Lidija Hrovat v šolski telovadnici pokazala, kako

pravilno uporabljamo defibrilator. Naučila nas je tudi osnovnih značilnosti oživljanja oziroma masaže srca.

Na Noči branja in astronomije mi je bilo zelo všeč in se bom naslednje leto spet prijavila.

Eva Pinter

Simon Sanda

PŠ ŠENTRUPERT

Noč branja

V noči s četrtna na petek, 5. in 6. oktobra, smo uživali v Noči branja, ki se je prelila v kulturni dan.

Poleg mnogih aktivnosti, ki smo jih pripravile učiteljice, so program popestrile naše zunanje sodelavke. V Knjižnici Laško sta se za nas potrudili Martina Ajdnik in Valentina Pavlinc z izjemnim programom v četrtek zvečer. Poleg pravljirnega večera sta pripravili še kviz s knjižnimi nagradami in nas razvajali z vročo čokolado. Šolska knjižničarka Mojca Povše je

ustvarjala z učenci vseh razredov in jih navduševala za branje v petek dopoldne.

Za dodatek smo povabili še Jasno Šolinc in Barbaro Polanc s terapevtskimi psi in z domačimi ljubljenci. Učenci so resnično uživali.

Hvala vsem sodelujočim!

Kolektiv PŠ Šentrupert

Vtisi učenk ...

Laura Gračnar: »Ko smo prišli v šolo, smo imeli večerjo. Všeč mi je bilo, ko smo brali in pili vročo čokolado. Brali smo do dvanajstih, bilo je super. Rada bi to ponovila.«

Larisa Gračnar: »Najlepše mi je bilo, ko smo bili v jedilnici in ko smo brali zgodbe ter pili vročo čokolado, ki so jo skuhale knjižničarke iz Laškega. Všeč mi je bilo tudi, ko sem legla v spalno vrečo.«

*Ustvarjanje po Noči branja***Pesem o pesniku**

Pesnik kos papirja je vzel in si mislil:

»Oh, kakšen dolgčas.«

Vprašal se je: »Zakaj veter piha mrzlo sapo?«

Prišla je gospodična mična

in pesnik ji je rekel: »Sedite!«

Gospodična je odkimala.

Ponudil ji je kozarec vode in žemljico kruha.

Bil je srečen in hvaležen,

ker je nekomu pomagal.

A hkrati je ostal brez družbe.

Leja Povalej in Larisa Gračnar

FOTOREPORTAŽA

Nočno branje v Šentrupertu

Foto: Kolektiv PŠ Šentrupert

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Tudi iz pravljic se veliko naučimo

Knjižničarka iz knjižnice PŠ Debro že četrto leto sodelujem z debrsko enoto Vrta Laško. V šolskem letu 2017/18 smo skupni projekt poimenovali *Tudi iz pravljic se veliko naučimo*.

Načrtujemo osem srečanj, in sicer enkrat mesečno od oktobra 2017 do maja 2018. Letos sodelujejo otroci iz skupin Zvezdice, Mavrica in Luna z vzgojiteljicami Lidijo, Alenko in Brigito ter s pomočnicami Kristino, Marjetko in Majo. Vse tri skupine so heterogene, saj so v njih otroci, stari od tri do šest let.

Vsako srečanje bomo izvedli v istem dnevu za vsako skupino posebej. Prvi obisk v šolski knjižnici je bil 4. oktobra 2017. Najprej smo se drug drugemu predstavili. Sledila je uganka o ježu, ki je napovedala pravljico Karen King Ježek

najde družbo. Otroci so ob fotografiji opisali ježa in pripovedovali o svojih izkušnjah z njim. Nato sem prebrala pravljico. Otroci so pridno poslušali in si veliko zapomnili, kar so pokazali s pripovedovanjem ob ilustracijah v slikanici. Pogovorili smo se tudi o svojih prijateljih in pomenu prijateljstva. Za konec je vsaka skupina zapela pesmico o ježku in deklamirala pesmico o marmeladi.

Prvo srečanje je bilo zelo prijetno, zato bomo druženje z veseljem nadaljevali v novembru.

Lidija Toplišek

KNJIŽNI PREDLOG

Iluminati oživijo

Knjiga Angeli in demoni je prva od uspešnic Dana Browna, v kateri nastopa profesor umetnostne zgodovine Robert Langdon, ki je zelo zaželen in ugleden profesor na Harvardu, kjer uči poznavanje verskih simbolov. Njegov način poučevanja je zanimiv in drugačen, saj svojim varovancem ne predstavi zgolj dejstev, temveč tudi zgodbe, mite in legende, ki stojijo za njimi. Poleg tega je bistrega uma in se hitro znajde v nepričakovanih situacijah, kakršna se pojavi že na začetku knjige.

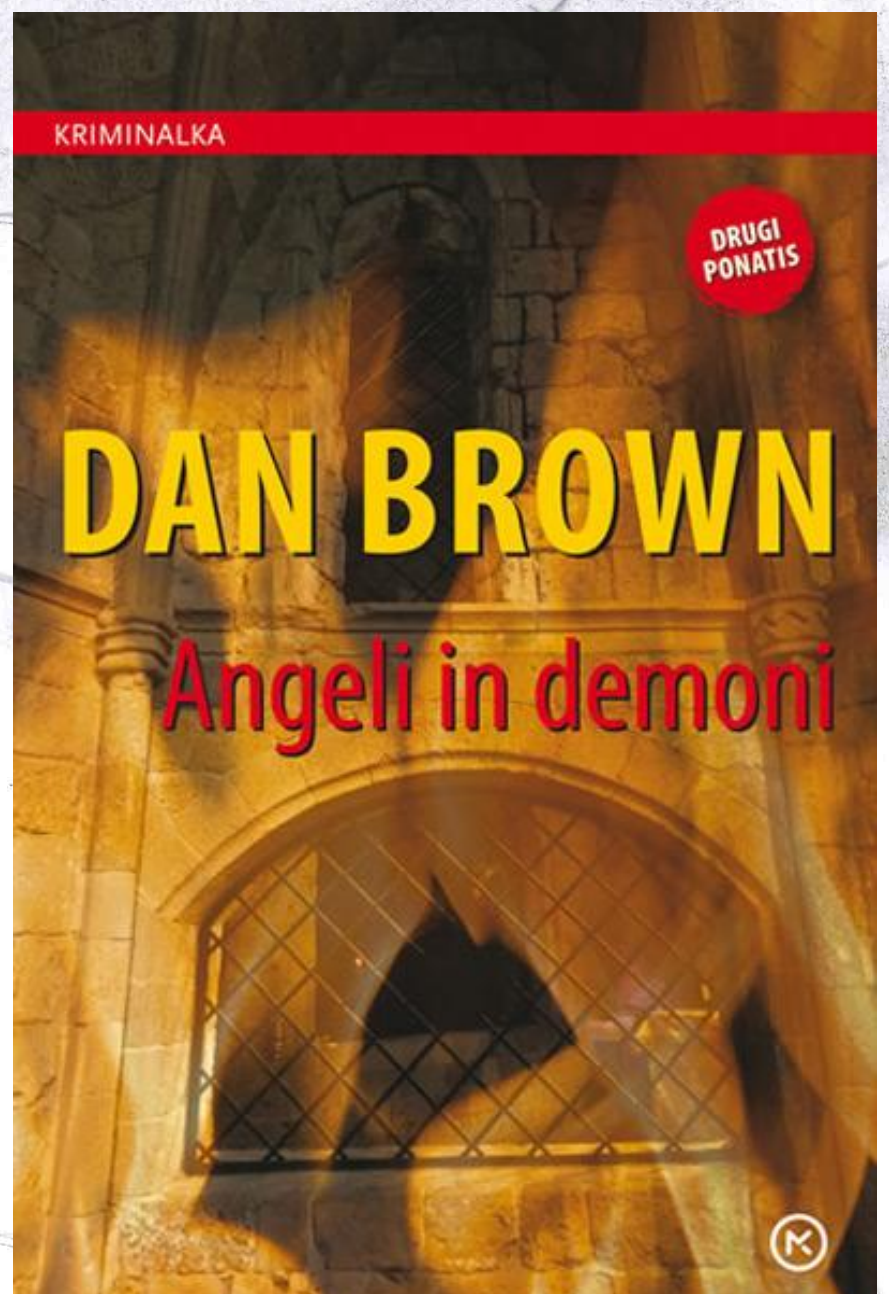
V knjigi Langdona spoznamo, ko ga iz nočne more zbudi nepričakovan klic. Klicatelj se predstavi kot Maximilian Kohler, fizik in direktor ustanove imenovane Cern. Sprva se profesor razjezi, saj ga Kohler zbudi zgodaj, vendar mu prisluhne, ko mu ta pošlje zastrašujoč faks. Na sliki, ki prispe po faksu, je truplo fizika Leonarda Vetre, na katerem je vžgano znamenje razvpitega reda iluminatov. Iluminati so bili skrivni red oziroma bratovščina, ki so jo ustanovili Rimljani, ki so se uprli Cerki, v 16. stoletju. Simbol na Leonardovem prsnem košu je znan kot ambigram, kar pomeni, da je besedo možno brati v obe smeri. Langdon se zaradi trupla ne prestraši, ravno nasprotno, želi pomagati Kohlerju in poiskati resnico ter ugotoviti, zakaj so Leonarda umorili. Večina ljudi bi se najbrž obrnila in nikoli ne bi pogledala nazaj, ampak ne Langdon, ki je kot nekakšen magnet za težave, tudi v prihajajočih knjigah. Ker ima Leonardo vžgano znamenje iluminatov, to Langdona kot profesorja zgodovine le še bolj pritegne.

Pripoved o Langdonovih dogodivščinah je tretjeosebna in vznemirljiva. Dan Brown je mojster velikih preobratov in majhnih namigov, ki skozi vso knjigo vodijo do končnega preobrata. Takšen majhen namig bralci dobimo že na začetku, kjer Kohler Langdonu razlaga, da lahko kvadratni meter blaga prosti pad upočasni za skoraj dvajset odstotkov. Takrat Brown namigne, da Langdon ni pomislil, da mu bo ta podatek še isti večer rešil življenje. Z avtorjevega vidika je to zelo spretna poteza, saj nas pritegne k branju, čeprav pri tako dobro spisani knjigi to najbrž sploh ni potrebno.

Langdon se nato odpravi v Vatikan, da bi odkril, kdo se izdaja za člana organizacije oziroma bratovščine, ki že stoletja ne obstaja več. Vendar ne odide sam. V Vatikan se odpravi v družbi Vittorie Vetre, postavne hčere umorjenega Leonarda. Vittoria je tako kot Langdon bistrega

uma, vendar je zelo vihrava in reče, kar ji v določenem trenutku pade na pamet. Žalostna zaradi smrti očeta, ki jo je posvojil kot majhno deklico, in besna na morilca se odloči, da bo storila vse, da bo našla krivca in ga kaznovala.

Zgodba je zanimiva, saj se ne dogaja le na enem kraju, temveč opisuje dogodke različnih likov, ki se proti koncu počasi približujejo drug drugemu. Tako na primer opisuje Langdona in Vittorio, ki sledita starodavni poti, ki so jo morali opraviti vsi, ki so želeli biti sprejeti v bratovščino iluminatov, v naslednjem poglavju pa nam Brown predstavi, kaj počnejo osebe, ki so krive za vso zmešnjavo. Tako spoznamo Asasina, človeka, ki je ubil Leonarda, spoznamo pa tudi osebo, ki se izdaja za vodjo iluminatov. Identiteto slednje Brown spretno prikriva in jo razkrije šele v velikem finalu.

Ena glavnih značilnosti Brownovih svetovno znanih knjig je njegova sposobnost, da v napeto dogajanje vključi popolnoma resnične zgodovinske podatke. Ko se Langdon in Vittoria znajdetata v Panteonu, avtor mimogrede ponudi še nekaj zgodovinskih dejstev o njem. Zgodovinski deli so včasih malo predolgi, sploh za tiste, ki jih zanima, kako se bo zgodba razpletla. Ampak brez skrbi, Brown ta vtis takoj spremeni z neverjetnimi preobratu v knjigi.

Langdon in Vittoria v Vatikanu sledita starodavni poti, ki so jo opravili le najbistrejši znanstveniki v 16. stoletju. Poleg tega, da morata napeti vse sile za odkritje končnega cilja te poti, sta še pod časovnim pritiskom. Do konca poti morata namreč priti pred polnočjo, saj so iluminati nekam v Vatikanu skrili posodo z antimaterijo, ki so jo ukradli Leonardu. Antimaterija je najmočnejši vir energije, ki ga pozna človeštvo. Za predstavo: samo ena kapljica te snovi bi lahko cel dan z energijo napajala mesto New York. Ampak ima eno napako, saj je zelo nestabilna in se vname ob stiku z vsem, celo z zrakom. Zato je zelo pomembno, da Langdon in Vittoria najdetata posodo in rešita Vatikan. Vendar je pot do tja še dolga. V Vatikanu namreč iščejo antimaterijo, istočasno pa kardinali volijo novega papeža. Ampak štirje kardinali manjkajo, in sicer ravno tisti, ki imajo največ možnosti, da bodo izvoljeni za novega poveljarja Cerkve.

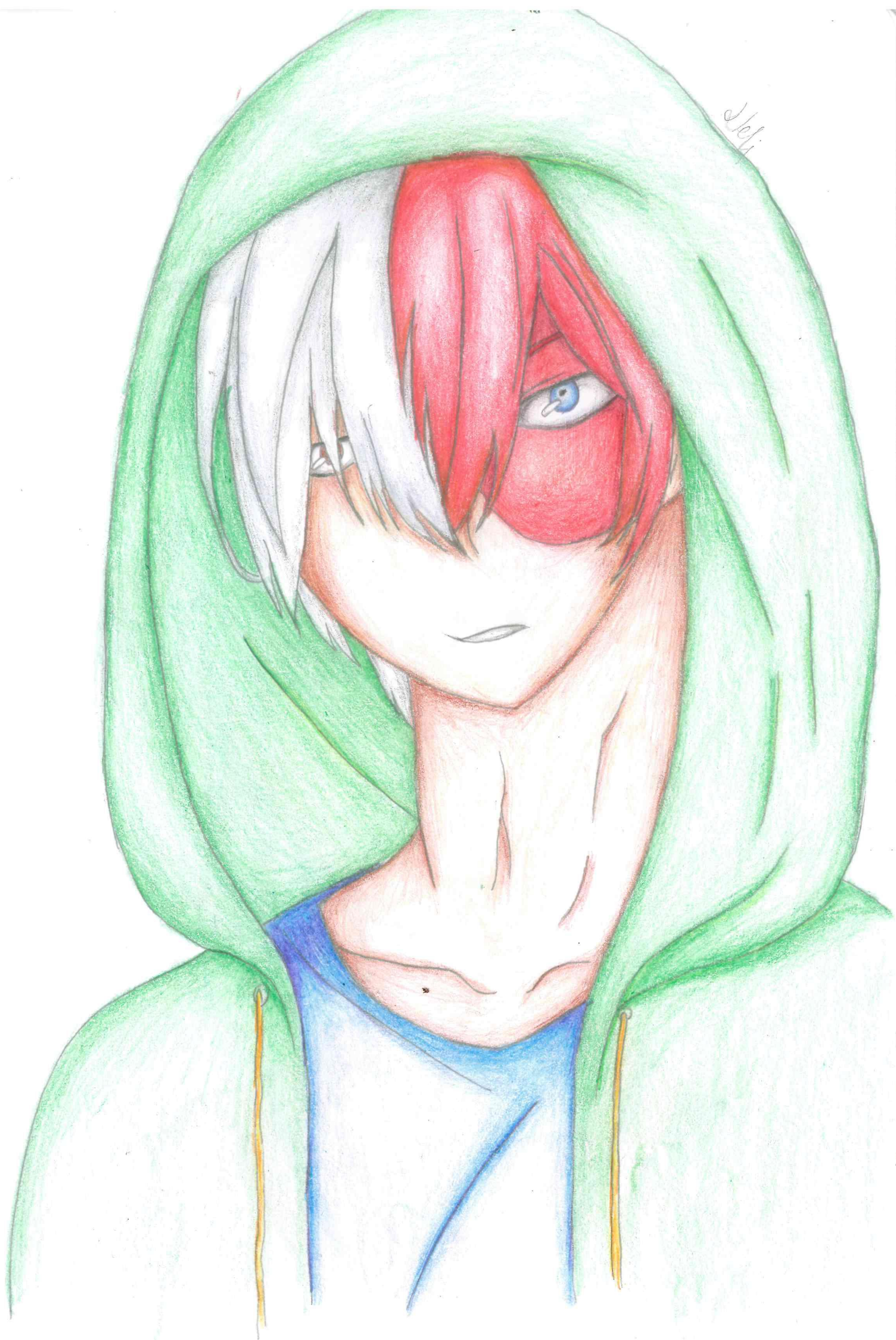
Kmalu izvemo, da so štirje kandidati za papeža ugrabljeni. Ugrabili so jih predrzni iluminati, ki hkrati grozijo, da bodo vsako uro do polnoči enega umorili na podoben način, kot so Leonarda. Tako se Langdon in Vittoria podata še v reševanje vseh štirih kardinalov, a žal jima spodleti. Vse štiri umorijo, čeprav zelo malo manjka, da bi preprečila umore. Po zadnjem umoru Brown počasi začne razkrivati, kdo se pravzaprav skriva za imenom iluminati. Takrat v Vatikan prispe tudi Kohler in Brown zvito namigne ter bralca prepriča, da on stoji za vsemi umori, a na koncu nas čaka presenečenje. Na dan pride namreč škandal, ki se je zgodil pred mnogimi leti.

Brown je zelo dober v tem, da si izmisli nekatere najbolj nepričakovane zaplete, in tokrat ni naredil izjeme. Izve se namreč, da je komornik oziroma začasni papež sin preminulega papeža. To povzroči veliko vznemirjenje, vendar to samo vodi k največjemu preobratu v knjigi. Brown namreč razkrije, da je idejni vodja iluminatov komornik. To šele povzroči vznemirjenje. Ampak preden se razve, da je komornik v resnici iluminat, se ta odloči, da bo razkril lokacijo antimaterije in rešil Vatikan. Tako se gardisti, Langdon, Vittoria in komornik pogumno odločijo, da bodo antimaterijo odnesli čim dlje od Vatikana, čeprav tečejo zadnje sekunde do eksplozije. Komornik se vkrca na helikopter, Langdon pa mu sledi, misleč, da bosta antimaterijo odvrгла v morje. Ko se povzpnetata do določene višine, Brown spet poskrbi za presenečenje. Komornik namreč antimaterijo zaklene v omarico in odvrže ključ. Nato vzame edino padalo, ki je na helikopterju, in izskoči.

Popolnoma šokiran Langdon ne ve, kaj naj naredi, nato se spomni jutranjega pogovora s Kohlerjem. Na helikopterju najde ponjavo in zbere ves pogum, ki ga po groznem večeru še premore. Po čudežu preživi, saj pristane v reki. Svet nato izve šokantno novico o komorniku in preminulem papežu, kardinali pa izvolijo novega papeža. Tako se zgodba konča, ampak zabave še ni konec. Langdonove pustolovščine se nadaljujejo z najbolj znano Brownovo knjigo Da Vincijevo šifro.

Knjiga Angeli in demoni je delo, kjer avtor Dan Brown mojstrsko prepleta znanstvena in zgodovinska dejstva z napetim dogajanjem. Iz knjige lahko izvemo veliko različnih podatkov, sploh s področja umetnostne zgodovine. Angeli in demoni predstavljajo eno tistih knjig, ki jih lahko preberemo na dušek in nestrpno čakamo na nadaljevanje zgodbe. Knjigo priporočam vsem, ki jih zanima zgodovina, pomešana z napetim dogajanjem, in tistim, ki želijo prebrati dober triler, poln nepričakovanih obratov.

Doroteja Berložnik
Foro: www.bukla.si

Shoto

Neli Ojsteršek

Shoto Todoroki
12.10.2014

GLASBENI PROJEKT

Spoznali smo glasbeno šolo

Izbirni predmet glasbeni projekt je namenjen proučevanju in širjenju glasbenega znanja. Pri njem raziskujemo glasbeno zapuščino in glasbeno dejavnost v svojem okolju, zvočno opremimo film, ustvarjamo in izvedemo glasbeno pravljico.

Pri tem predmetu sodelujemo učenci 8.a- in 8.b-razreda PŠ Debro Aljaž Deželak, Veronika Horjak, Taj Očko, Žiga Ulaga, Asja Zupanc Rezec, Tamara Šon Jurak, Jožica Terbovc, Staša Hohkraut, Simona Kristanšek, Larisa Očko in Bhimasena Naglič. Poučuje nas učiteljica Tanja Bezgovšek.

V torek, 12. septembra, smo obiskali Glasbeno šolo Laško-Radeče. Po njej nas je popeljal gospod Marko Razboršek, pomočnik ravnateljice.

V stavbi današnje glasbene šole je bil pred približno desetimi leti vrtec. Dobro se spominjamo telovadnice, kjer je zdaj velika učilnica za ples z ogromnimi ogledali, igralnic, kjer so zdaj učilnice za poučevanje posameznega glasbila, jedilnice v kleti in igrišča, na katerem smo se igrali. Vrtec so nato preuredili za potrebe glasbenega poučevanja.

Ogledali smo si veliko dvorano za nastope, plesno učilnico, učilnico za poučevanje nauka o glasbi, posamezne učilnice, kjer poučujejo klavir, harmoniko, violončelo, bobne, marimbo, vibrafon, pavke, violino, trobento, francoski rog, tubo, kitaro, pozavno ... V glasbeni šoli ne poučujejo bas kitare, harfe in orgel.

Igrali smo na bobne, marimbo, trobento, pozavno, francoski rog, bariton, klarinet in pavke. Povsem so nas navdušili pavke ali timpani iz skupine tolkal z določljivo tonsko višino. Imajo mogočen zvok. S pedali smo nastavljali različne tonske višine in z udarjalkama udarjali po opni.

Če bi se vpisali v glasbeno šolo, bi se večina od nas odločila za igranje violine ali pavk.

V veselje nam je bilo, ker nam je gospod Marko Razboršek nazorno in podrobno predstavil življenje ter delo v glasbeni šoli. Iskreno se mu zahvaljujemo za prijaznost in gostoljubje.

Učenci z učiteljico Tanjo Bezgovšek

OBISK V GLASBENI ŠOLI LAŠKO-RADEČE

»V glasbeno šolo se lahko vpiše vsak«

Glasba ne pozna meja, zato smo se tokrat v uredništvu šolskega časopisa odpravili v glasbeno šolo, kjer smo se pogovarjali s pomočnikom ravnateljice g. Markom Razborškom.

Kdaj je bila ustanovljena glasbena šola?

Leta 1926 je Vilko Kuntara ustanovil glasbeno šolo kot podružnico Glasbene matice v Celju. Delovala je do njegovega odhoda leta 1930. Glasbena šola je bila ponovno ustanovljena leta 1953. Delovala je le štiri leta. Uradno je začela delovati leta 1975, šele leta 2010 pa je dobila ime Glasbena šola Laško-Radeče.«

Kdo je vodja glasbene šole?

Ravnateljica Glasbene šole Laško-Radeče je gospa Rosana Jakšič, pri čemer enoto glasbene šole v Laškem vodim jaz kot njen pomočnik.

Katere enote sestavljajo Glasbeno šolo Laško-Radeče?

Sestavljajo jo enota Radeče in enota Laško ter dislocirani oddelek Rimske Toplice.

Koliko učiteljev je zaposlenih v vseh enotah?

V Glasbeni šoli Laško-Radeče je zaposlenih približno trideset učiteljev. Ti poučujejo različna glasbila, nauk o glasbi in ples.«

Koliko otrok je vpisanih?

Na začetku obstoja glasbene šole, torej leta 1975, je bilo vpisanih petdeset otrok, letos pa jih je kar petsto.

Koliko učencev lahko sprejmete?

Število vpisanih otrok je odvisno od števila otrok, ki končajo zadnji razred glasbene šole. Vsako leto se vpiše približno petdeset novincev.

Kdo vse se lahko vpiše?

V glasbeno šolo se lahko vpiše vsak, ki ima veselje do igranja ali rad pleše.

Kaj se lahko naučimo?

V glasbeni šoli se lahko naučite glasbene teorije pri nauku o glasbi, plesa, igranja posameznega glasbila ali več glasbil, igranja v pihalnem, godalnem, harmonikarskem, kitarskem orkestru. Od letošnjega šolskega leta tudi petja v pevskem zboru.

Koliko razredov je v glasbeni šoli?

V glasbeni šoli je devet razredov. Najprej je glasbena pripravnica, nato nižja stopnja (od prvega do šestega razreda), zatem višja raven (sedmi, osmi in deveti).

Kako sestavljate urnik?

Urnik sestavljamo z vsakim posameznikom glede na njegov prosti čas.

Ali je nauk o glasbi obvezen?

Nauk o glasbi je obvezen, če vpisani učenec želi ob koncu šolanja prejeti spričevalo o opravljeni glasbeni šoli.

Ali imate shranjenih še kaj starih glasbil?

Starih glasbil ne shranjujemo, ker niso več uporabna.

Koliko nastopov imate v glasbeni šoli?

Ponavadi imamo vsak mesec skupni nastop za starše, na letni ravni pa jih je približno 250.

Ali sodelujete tudi z drugimi glasbenimi šolami?

Da. Leta 2010 in v letošnjem šolskem letu nas je obiskala glasbena šola iz Amerike, skupaj smo imeli tudi nastop v Kulturnem centru Laško. Sodelujemo tudi s Hrvaško in Švedsko.

Avtorji intervjuja so učenci obveznega izbirnega predmeta glasbeni projekt iz 8.a- in 8.b-razreda PŠ Debro: Aljaž Deželak, Veronika Horjak, Taj Očko, Žiga Ulaga, Asja Zupanc Rezec, Tamara Šon Jurak, Jožica Terbovc, Staša Hohkraut, Simona Kristanšek, Larisa Očko in Bhimasena Naglič

PŠ ŠENTRUPERT

Prvi šolski dan

Poletne počitnice so se hitro iztekle in spet smo morali sestiti v šolske klopi.

Starejše sošolce smo predali v Podružnično šolo Debro, nekaj mlajših pa smo dobili na novo. Za prvošolčke smo pričarali prav prijeten sprejem. Poglejte si naše dogajanje v slikah.

Za pogum smo jim najprej zaigrali na bariton in harmoniko. Nato je sledilo presenečenje. Kot

vsako leto so tudi letos novinci skakali skozi obroč. Prejeli so tudi rutico in darilo. Tretji in četrti razred sta pripravila kratek program. Sledilo je malo plesa. Tudi tortica ni manjkala. Nato so bili deležni še nekaj iger. In zdaj se že pridno učimo.

Kolektiv šole

PŠ DEBRO

Varno v šolo

Z učenci 2.b-razreda smo si ogledali okolico šole in se pogovorili o varnih poteh. Nato so predstavili svoj pogled na prometni režim v okolici šole. Predstavili so nevarnosti v prometu in poiskali nekatere rešitve za večjo varnost vseh udeležencev. Svoje razmišljanje so ubesedili in predstavili likovno.

Ali je pot v šolo varna?

Večina učencev pravi, da je.

Zoja Ojsteršek: »Nevarno je, če se kdo prehitro pripelje.«

Nevarnosti na poti v šolo

Jaša Knez: »Na prehodu se moramo ustaviti in pogledati, ker lahko avto pridirja. Vozniki preveč divjajo. Pozimi ne nosim svetlih oblačil, ker se preveč zlijejo z okolico in sem slabše viden.«

Tim Deželak: »Nevarno je tam, kjer je ovinek za telovadnico, ker voznika ne vidimo.«

Julij Mrgole: »Ko dežuje, pazim, da lahko voznik varno ustavi, saj so spolzka tla in me avto lahko povozi.«

Gasper Kajtna Poženel: »Ko se peljem s kombijem, z avtobusom ali avtomobilom, moram biti pripet, da me ne vrže v sedež ali vetrobransko steklo.«

Julija Račič: »Nevarno je prečkati cesto, kjer ni prehoda. Ko prečkamo cesto proti igrišču, smo previdni.«

Tilen Frece: »Šolske potrebščine nosim v torbi. Pazim, da česa ne izgubim in da potem tega ne pobiram po cesti, saj me lahko avto povozi.«

Predlogi za večjo varnost na poti v šolo in domov

Julij Mrgole: »Predlagam ležečega policaja.«

Tilen Frece: »Ko dežuje, nosi dežnik nad glavo, da vidiš na cesto. Stopi korak nazaj, da te avto ne poškropi.«

Lara Pavlovič: »Ko je deževen dan, moramo imeti svetel dežnik, da nas opazijo.«

Lana Selič: »Preden prečkam cesto, dvignem roko in preverim, če je cesta prazna, potem jo prečkam.«

Lidija Podmenik

PŠ ŠENTRUPERT

Jesen na obisku

V šentrupertski šoli je bil v petek, 13. oktobra, že tradicionalni naravoslovni dan. Obiskala nas je tetka Jesen. Ta dan je med učenci in tudi zaposlenimi izredno priljubljen, saj vsa šola »zaživi v jesenskih sanjah«.

Učenci so v šolo prinesli veliko jesenskih pridelkov in plodov. Dejavnosti so bile organizirane v različnih skupinah.

V delavnicah so učenci izdelovali prekrasne izdelke iz naravnih materialov. Na banki so bili bankirji, ki so ostalim učencem razdelili bančne knjižice in denar, s katerim so lahko nato kupovali pridelke na tržnici. Branjevke na tržnici so bile zelo prepričljive in so prodale skoraj vse pridelke. Nekaj učencev se je preizkusilo v vlogi slaščičarjev, saj so pripravili slastne sadne kupe. Učenci ene od skupin so izdelovali vrečice za kostanj in ga rezali, kasneje pa so

ga ob pomoči hišnika in učiteljic tudi spekli. Kostanj je bil izvrstnega okusa in ravno prav pečen.

Ko smo se okrepčali s kostanjem, smo z nekaterimi učenci pred šolo naredili tudi tetko Jesen in strica Jesena, za kar smo uporabili raznovrstne pridelke in plodove. Ob koncu so sledile igre z žogo in sprostitvene dejavnosti na igrišču. Tudi vreme nam je krasno služilo, saj so nas prijetno božali sončni žarki, kar je naredilo naš naravoslovni dan še bolj čaroben in nepozaben.

Vtisi učencev ...

Nika Petrovič: »Zelo sem lahko delala na se zanimive stvari: pekli kostanj, izdelali veliko delavnicah in se na koncu

Žan Videc: »Najbolj všeč buče in ko smo jedli kostanj. strica Jesena. Bilo je zabavno.«

Špela Zeme: »Najbolj všeč mi je bilo, veliko kupovali in dobila sem največ bil zelo dober.«

Polona Mastnak Zajc: »Všeč mi je bilo, ko sem lahko šla na banko dvigniti denar in nato z njim kupiti izdelke na tržnico. Jedli smo tudi slastno sadno kupo in kostanj.«

Žan Bec Ojsteršek. »Bilo je zelo zabavno, ko smo izdelovali vrečke za kostanj, rezali kostanj ter ga nato spekli in prodajali. Razveselil sem se sadne kupe.«

Žiga Jazbec: »V delavnici sem izdelal ježka iz koruze. Na tržnici sem kupil največjo bučo in velikanski »runkl«

Nejc Videc: »Všeč mi je bilo, ko sem lahko mešal kostanj in ga prodajal. Bil je zelo dober. Tudi sadna kupa je bila odlična.«

Lucija Mlinarič: »Zelo všeč mi je bilo, ker sem delala na tržnici in sem lahko prodajala pridelke. Super je bilo, ko smo pekli kostanj in ga jedli. Pomagala sem delati tudi tetko in strica Jesena.«

*Tetka Jesen prišla je spet v vas,
da delala bi kratek nam čas.
Je liste pobarvala, jih stresla z
dreves
in v gozdu začel se jesenski je ples.
V barvah jeseni zdaj vse zaživi,
v naših očeh pa se sreča ob pogledu
na pridelke in lepoto narave zaiskri.*

všeč mi je bilo, da banki. Dogajale so in jedli smo izdelkov v še igrali na igrišču.«

mi je bilo, ko sem prodajal Lahko smo šli delat tetko Jesen in

ker sem lahko prodajala na tržnici. Pri meni so zelo denarja. Všeč mi je bilo tudi, ko smo jedli kostanj, ki je

Katja Križan

FOTOREPORTAŽA

Tetka jesen v Šentrupertu

Katja Križan

PŠ ŠENTRUPERT

Srečanje krajanov in krvodajalcev

V nedeljo, 8. oktobra, je bilo v Trobnem Dolu na turistični kmetiji Salobir že tradicionalno srečanje krajanov in krvodajalcev KS Šentrupert. S točkami so program popestrili tudi učenci in učenke iz Podružnične osnovne šole Šentrupert. Pripravili so ga s pomočjo učiteljice Renate Kolšek.

Pred prireditvijo so se tako dekleta kot fantje oblekli v prave narodne noše. Nato je sledil prisrčen pozdrav naših učenk, ki so mu vsi obiskovalci prisluhnili z zanimanjem. Sledila je prva točka, in sicer so se učenci predstavili z znano ljudsko igro ali je kaj trden most. Sledil je zanimiv ples Aj, rin žin žin, ob katerem so se obiskovalci iz srea nasmejali in sprostiti. Učenci so se prav tako naučili deklamacijo z naslovom Šolski zvonec.

Naša šola se lahko pohvali tudi s tem, da ima mlada zelo nadebudna glasbenika, ki z veseljem nastopita na vsaki prireditvi. To sta naš David Mraz s harmoniko in Nejc Bezgovšek z baritonom. Zaigrala sta skladbo Lojzeta Slaka, ki nosi naslov Čebelar. Ostali učenci in učenke so ob tem veselo zapeli in zaplesali.

Prišli smo do zadnje točke, s katero so se predstavili naši učenci. David je raztegnil meh,

Nejc ga je spremljal z baritonom in skupaj sta

zaigrala skladbo Hišca ob cest stoji, ob kateri so se veselo zazibali tudi obiskovalci.

Organizatorji so se učencem lepo zahvalili za trud in jih prijazno pogostili.

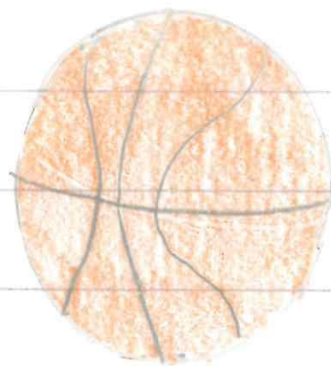
Tako smo preživeli prelep delček nedeljskega popoldneva v družbi prijetnih ljudi. Največje veselje je bilo videti nasmejane in srečne obraze obiskovalcev prireditve ter ponosne in srečne otroke, ki so se še kako zavedali, da so ponovno naredili nekaj dobrega za soljudi.

*... Dati kri pomeni dati življenje ...
... Darujte energijo za življenje ...
... Ohranite mirno kri in jo dajte raje tistim, ki jo zares potrebujejo ...*

Katja Križan

Žoga

Lem in tja,
gor in dol,
z nogo spretno,
pa bo gol.

Lem in tja,
gor in dol,
z rokami odbij,
da bo hitra bolj.

Lem in tja,
gor in dol,
lopac odbije,
da je joj.

Nika Bezgovšek, 5. a Debro

ZBIRALNA AKCIJA

Zmagali smo!

V petek, 27. oktobra, smo bili deležni nagrade za veliko količino zbranih odpadnih materialov. Otroci od prvega do devetega razreda smo s pomočjo učiteljev in staršev pridno zbirali stare in rabljene aparate, s katerimi smo zapolnili kar pet velikih tovornjakov in si s tem priborili 206 tisoč točk.

Ravno teh 25 ton, ki smo jih zbrali, nam je prineslo prvo mesto za največ zbranih aparatov v tej akciji, ki je vključevala celotno Celjsko regijo, v kateri nas ni mogla prekositi niti ena šola.

Z zbiranjem smo si prislužili koncert znanega slovenskega raperja Zlatka Čordića, ki nas bo spet obiskal na našem šolskem igrišču in nas v živo navdušil z rapom.

Navsezadnje pa si nismo prislužili le koncerta, temveč smo z zbiranjem naredili močno uslugo tudi naravi, saj je, kot je dodal ravnatelj, odpadni material treba zbirati in ga nato tudi reciklirati.

Moramo se zavedati, da ravno ravnanje z odpadki pri nas predstavlja velik problem. Največkrat vse skupaj odložimo v naravo in jo s tem onesnažujemo. Prvi korak k reševanju tega problema je, da začnemo načrtno zbirati odpadke in z njimi odgovorno ravnati. Prav zato je zelo pomembno, da skrb za čisto okolje in pravi odnos do zbiranja odpadkov, kot ga prikazuje tudi naša šola, prenesemo tudi na mlajše generacije.

Ravnatelj je svoj govor končal z zahvalo vsem učencem, staršem in organizacijam, ki so nam pomagale priti do zmage in zagotovo izboljšati stanje narave v našem okolju.

Hana Obrez in Ema Lapornik

Foto: David Lošdorfer

Končala se je zbiralna akcija zbiranja stare električne in elektronske opreme in odpadnih baterij

NI DEBATE, V GORENJE SUROVINO DAJTE STARE APARATE.

Čestitamo, s skupnimi močmi nam je uspelo. Bili smo najboljši in dosegli 1. mesto.

Hvala vsem, ki ste pridno zbirali električne naprave. Hvala staršem, sorodnikom, sosedom, prijateljem, organizacijam in podjetnikom, Surovini Laško, skratka vsem, ki ste nam pomagali.

Spomladi, ko nas bo obiskal znani raper Zlatko, pa ste vabljeni na koncert.

Koordinatorica Petra Velikonja

DNEVI EVROPSKE KULTURNE DEDIŠČINE IN TEDEN KULTURNE DEDIŠČINE MEDNARODNO LETO VODA

Voda, naše bogastvo

Laško in njegova okolica sta znana po kakovostni vodi. Zaradi naravnih izvirov termalne vode je Laško že stoletja znano kot zdravilišče in letovišče. Učenci so se tokrat posvetili tekočim vodam v okolici mesta.

Najprej smo v mednarodnem tednu voda (23. do 30. septembra) organizirali dopoldanski izlet v dolino reke Gračnice. Izlet je vodil gospod Tomaž Majcen. Glavna iztočnica je bil Šmidov mlin kot kulturna dediščina kraja. Ogledali so si še slap, ki je nekoč poganjal mlin, jamo, v kateri so kopali mlinske kamne, in Jurklošter, znamenito vasico z bogato kulturno dediščino.

Izlet smo izvedli 26. in 27. septembra. Prvi dan so se ga udeležili učenci 2.a- in 2.b-razreda OŠ Laško. Drugi dan so se ga udeležili učenci, ki obiskujejo interesno dejavnost kulturna dediščina (učenci petih razredov OŠ Laško in PŠ Debro), učenci tretjega in četrtega razreda PŠ Rečica ter vsi učenci PŠ Vrh.

Zanimivosti doline Gračnice (Šmidov mlin, slap ...) so učenci drugih razredov OŠ Laško ter PŠ Rečica in Vrh narisali in naslikali. Učenci PŠ Vrh so na malem mlinu tudi mleli moko in peli pesmice. Ob tem so nastali majhni modeli mlina in filmček.

Učenci petih razredov, ki obiskujejo interesno dejavnost kulturna dediščina, so raziskovali reko

Gračnico v dveh skupinah, tako da sta nastali dve predstavitvi.

Projektu so se priključili tudi ostali učenci četrtil in petih razredov. Obiskali so Knjižnico Laško, kjer so si ogledali zanimivo predstavitev voda v Laškem in okolici. Reševali so domoznanski kviz, na katerem so pokazali nova znanja o Savinji, Gračnici in Lahomnici ter o termalnih zdraviliščih v Laškem in Rimskih Toplicah. Pod vodstvom učiteljic likovne vzgoje, ki poučujejo v četrtil in

petih razredih OŠ Laško in PŠ Debro ter v oddelkih nižjega izobrazbenega standarda, so nastale čudovite slike mlinov v različnih tehnikah, ki so razstavljene v avli OŠ Primoža Trubarja Laško. Ogledajo si jih lahko učenci, starši, učitelji in vsi, ki jih to zanima.

Učenci so ob strokovnem vodenju in ob

prisotnosti pedagoških delavcev spoznavali posebnosti tekočih voda v okolici domačega kraja ter uporabo v zgodovini. S tem so se seznanili z bogato kulturno dediščino uporabe vodotokov občine Laško. Doživetja in spoznanja so ujeli in podoživeli s svojo ustvarjalnostjo, kar smo prikazali na razstavi v avli šole.

Tatjana Kantardžić

Mésana
graficna
tehnik

"dekle"

Gaja Artik
8.a